

(Ministru kabineta
2011.gada 12.decembra
rīkojums Nr. 647)

Koncepcija
"Publiskās pieejamības nodrošināšana informācijai par lobētājiem"

Ievads

Saskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra sēdes protokol-lēmumu (prot. Nr.84 1.§) Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk – birojs) iesniegtais noteikumu projekts "Grozījums Ministru kabineta 2007.gada 6.marta noteikumos Nr.171 "Kārtība, kādā iestādes ievieto informāciju internetā"" netika pieņemts, bet konceptuāli tika atbalstīta prasība, ka informācijai par lobētājiem ir jābūt publiski pieejamai. Saskaņā ar minēto protokollēmumu birojam tika uzdots atkārtoti izvērtēt iespējamus risinājumus, lai nodrošinātu, ka informācija par lobētājiem būtu publiski pieejama, bet iestādēm nebūtu jāveic papildu funkcijas.

Tā kā atklātībā var nodot tikai tādu informāciju, kas ir noteiktā veidā dokumentēta vai reģistrēta, tad risinājums ir vai nu reģistrēšanas pienākumu uzdot pretējai pusei, tas ir, lobētājiem, vai arī meklēt alternatīvus veidus, kā padarīt publiski pieejamu informāciju par valsts pārvaldes institūcijās notiekošajiem lobēšanas procesiem. Gan izveidojot lobētāju reģistru, kad kādai iestādei vajadzēs uzņemties tā administrēšanu, gan ieviešot citus risinājumus, ir nepieciešama kaut minimāla institūciju darbība, tāpēc jānorāda, ka Ministru kabineta doto uzdevumu nav iespējams izpildīt.

Pēc diskusijām tika panākta vienošanās ar ieinteresētajām institūcijām, ka koncepcijā detalizēti jāizklāsta pastāvošā problēma un jāpiedāvā citi risinājuma varianti, no kuriem neviens pilnībā neizpilda Ministru kabineta uzdevumu, taču kaut kādā mērā risina problēmu.

1. Nepieciešamība nodrošināt lobēšanas procesa atklātību

Lobēšanas regulējuma galvenais mērķis ir palielināt lobēšanas atklātību un veicināt sabiedrības pārliecību, ka lēmumu pieņemšanas process ir brīvs no pretlikumīgas ietekmes. Informācijas apmaiņai un lobētāju mijiedarbībai ar publiskās varas subjektiem jānotiek atklāti, lai arī citas interešu grupas var izteikt savu viedokli un būt informētas par priekšlikumiem.

Atsevišķos gadījumos lobētāji var būt ieinteresēti darboties slēpti, jo šādi viņi var efektīvāk panākt savus mērķus, taču tā viņi riskē ar to, ka lobēšana var tikt uztverta kā tirgošanās par ietekmi, par ko paredzēta kriminālatbildība. Attiecīgi tiem lobētājiem, kuri vēlas lobēšanas aktivitātes veikt legāli, ir svarīgi, lai viņi tiktu pozicionēti, atklāti un publiskoti kā lobētāji, attiecīgo informāciju nododot sabiedrībai.

Lai panāktu lobēšanas procesa atklātību, **prasību sniegt informāciju par lobēšanas aktivitātēm var izvirzīt lobētājiem un (vai) valsts amatpersonām, kas tiek lobētas.**

Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācija (*OECD*) ir izstrādājusi labas pārvaldības principus attiecībā uz lobēšanu. Tie paredz:

- a) atzīt valsts amatpersonu un lobētāju kopīgo atbildību lobēšanas regulēšanā;
- b) nodrošināt vienlīdzību, lai iesaistītu visas ieinteresētās puses rīcībpolitikā;
- c) nodrošināt, lai informācija par lobēšanas aktivitātēm būtu publiski pieejama un izpētāma;
- d) ieviest efektīvu tiesiskās reglamentācijas ievērošanas mehānismu.

Citu valstu pieredze rāda, ka lobētājiem tiek izvirzītas prasības reģistrēties un atklāt informāciju par to, kuru personu intereses viņi pārstāv, kādus lēmumus mēģina ietekmēt, kas maksā par lobēšanas aktivitātēm un cik tas maksā.

Atsevišķās valstīs (piemēram, ASV, Kanāda, Lietuva, Slovākija, Polija) lobēšanas process tiek reglamentēts ar īpašu likumu. Eiropas Savienības ietvaros Vācijas Bundestāgā ir stingri noteikumi par lobētāju reģistrēšanos, kas attiecas uz visām interešu grupām, kuras vēlas aizstāvēt kādu viedokli vai noteiktas intereses parlamentā. Eiropas Parlamenta reglaments uzliek par pienākumu lobētājiem darīt zināmas intereses, ko šīs personas pārstāv kontaktos ar parlamenta locekļiem, viņu darbiniekiem vai parlamenta amatpersonām.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2008.gada 28.jūlija rīkojumu Nr.435 "Par koncepciju "Lobēšanas tiesiskās reglamentācijas nepieciešamība Latvijā"" tika atbalstīts minētās koncepcijas trešais risinājuma variants – lobēšanas atklātības pamatprincipu noteikšana valsts un pašvaldību institūciju ētikas kodeksos un citos normatīvajos aktos.

Minētais variants paredzēja atklātības, vienlīdzības un godprātības pamatprincipu piemērošanu lobēšanas procesam valsts un pašvaldību institūciju ētikas kodeksos. Ministrijām un citām centrālajām valsts iestādēm līdz 2008.gada 1.novembrim bija jānodrošina ētikas normu izstrāde atbilstoši koncepcijas 7.3.1.punktā minētajiem principiem un to ieviešana iestādēs. Koncepcijas 7.3.1.punkts paredzēja, ka valsts un pašvaldību institūciju ētikas kodeksos tiek iekļauti valsts amatpersonu ētiskas uzvedības noteikumi komunikācijā ar lobētājiem. Proti, koncepcijā tika paredzēts, ka valsts amatpersonām ir "pienākums publiskot (nodrošinot informāciju iestādes mājaslapā, normatīvo aktu projektu anotācijā) informāciju par lobētāju (pārstāvētās personas vārds, uzvārds vai nosaukums, juridiskā persona, ko tas pārstāv, konkrēta lēmuma sagatavošanas process, saistībā ar kuru notiek lobēšana (ja nav norādīts, tad publiskās varas subjektam jānorāda joma, uz kuru priekšlikums vērsts) un konsultācijas ar lobētājiem (konsultatīvā padome, darba grupa vai cits veids) un to veikšanas pamatojums)), ar kuru ir notikušas konsultācijas vai no kuras ir saņemta informācija, kas attiecas uz jautājumu, par ko valsts amatpersona ir bijusi atbildīga sagatavot vai pieņemt lēmumu, kā arī pēc pieprasījuma darīt zināmu priekšlikuma saturu".

Saskaņā ar biroja rīcībā esošo informāciju ir konstatēts, ka visas ministrijas, izņemot Ārlietu ministriju, un lielākā daļa ministriju padotībā esošo iestāžu savos ētikas kodeksos ir iekļāvušas normas, kas paredz nodrošināt

lobēšanas procesu atklātību. Taču regulējums neattiecas uz Ministru kabineta locekļiem un Saeimas deputātiem – tām amatpersonām, uz kurām visvairāk vērsta lobēšanas aktivitātes.

Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra sēdes protokollēmumā (prot. Nr.84 1.§) birojam tika uzdots atkārtoti izvērtēt iespējamus risinājumus, lai nodrošinātu, ka informācija par lobētājiem būtu publiski pieejama, bet iestādēm netiktu uzdotas jaunas funkcijas.

Nodrošināt minētās informācijas publisko pieejamību, neuzdodot iestādēm jaunu funkciju – attiecīgās informācijas publicēšanu –, kas būtu visvienkāršākais risinājums ar vismazāko finansiālo slogu, ir iespējams, tikai uzliekot kādai atsevišķai institūcijai par pienākumu izveidot un administrēt vienotu lobētāju reģistru. Birojs, izvērtējot situāciju, konstatēja, ka šo funkciju varētu pildīt vai nu iestāde, attiecībā uz kuru visvairāk tiek vērsta lobēšanas darbības (piemēram, Saeima vai Ministru kabinetu administratīvi atbalstošā Valsts kanceleja), vai arī jau esošas datubāzes vai reģistra turētājs (piemēram, Uzņēmumu reģistrs). Tieslietu ministrija jau agrāk norādījusi, ka Uzņēmumu reģistrs šādu funkciju nekādā gadījumā neuzņemsies. Turklāt jebkura šāda reģistra izveide (arī tad, ja to darītu cita institūcija) prasītu papildu finanšu resursus, kurus šābrīža ekonomiskajā situācijā valstī būtu sarežģīti iegūt.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra sēdes protokollēmumā (prot. Nr.84 1.§) birojam uzdoto uzdevumu nav iespējams izpildīt.

Lai risinātu konceptuāli atbalstīto prasību, piedāvājam trīs konceptuāli lemjamus alternatīvus variantus.

2. Piedāvātie risinājuma varianti

2.1. Problēmas risinājuma atlikšana (1.variants)

Ņemot vērā ekonomisko situāciju valstī un faktu, ka vienotu lobētāju reģistru pašlaik nav iespējams izveidot, problēmu pašlaik nerisināt, bet to aktualizēt tad, kad ekonomiskā situācija valstī būs uzlabojusies un būs iespējams piešķirt finanšu līdzekļus lobētāju reģistra veidošanai.

Būtu jānosaka termiņš (kas beigtos ne agrāk par 2012.gadu), kurā aktualizējams jautājums par lobētāju reģistru.

Sociālekonomiskā ietekme

Nevienai valsts pārvaldes iestādei netiktu noteikts pienākums atklāt informāciju par personām, kas cenšas ietekmēt iestādes lēmumu pieņemšanu, nevienai institūcijai nebūtu jāuzrauga šā pienākuma izpilde, netiktu veidots lobētāju reģistrs, attiecīgi nebūtu nekādas ietekmes uz valsts budžetu.

Sabiedrībai joprojām saglabātos negatīva attieksme pret lobēšanu un lobētājiem, kā arī turpinātu nostiprināties aizdomas par augstāko valsts amatpersonu saistību ar atsevišķu jomu lobētājiem, netiktu veicināta sapratne

par legālas lobēšanas nošķiršanu no nelegālās tirgošanās par ietekmi, lobētāju darbību turpinātu apgrūtināt negatīvā sabiedrības attieksme, nenotiktu lobētāju pašregulācija, ieviešot visām iesaistītajām pusēm pieņemamus darbības principus.

1.tabula

Nr. p.k.	Priekšrocības	Trūkumi
1.	Tuvākajā laikā nav nepieciešami papildu finanšu līdzekļi lobētāju reģistra izveidošanai, kas nodrošinātu likuma uzraudzību un reģistra uzturēšanu	Netiek publiskota informācija par lobētājiem
2.	Iestādēm netiek uzdotas jaunas funkcijas	Nemainītos sabiedrības izpratne par robežu starp legālo lobēšanu un tirgošanos par ietekmi, par ko paredzēta kriminālatbildība, sabiedrības attieksme neuzlabotos

2.2. Lobēšanas likuma izstrāde (2.variants)

Viens no iemesliem, kāpēc nepieciešama lobētāju publiskošana, ir nošķirt legālo lobēšanu no nelikumīgās tirgošanās par ietekmi. To iespējams sasniegt arī bez reģistra veidošanas, izstrādājot lobēšanas likumu, kurā tiktu definēts lobētājs un noteikta robeža lobēšanas legālajām aktivitātēm. Tas varētu būt pirmais solis sabiedrības attieksmes uzlabošanā. Nākamais solis varētu būt reģistra izveidošana, ja joprojām būs nepieciešamība pēc tā.

Ņemot vērā, ka vissvarīgāk ir sabiedrību informēt par tiem lobētājiem, kas veikuši lobēšanas aktivitātes Saeimā, varētu izveidot Saeimas lobētāju reģistru, kurā brīvprātīgi reģistrētos lobētāji, kas grib sevi publiski parādīt kā legālus lobētājus, norobežojoties no tām personām, kuras nelikumīgi tirgojas par ietekmi. Šāds interešu pārstāvju reģistrs, līdzīgi kā Eiropas Komisijas Baltā grāmata (<https://webgate.ec.europa.eu/transparency/regrin/welcome.do>), balstītos uz brīvprātības principiem, tam nebūtu vajadzīga kontrole, ziņu pārbaude, attiecīgi arī tā izveidošana un uzturēšana prasītu mazākus resursus.

Neatkarīgi no tā, vai minētais reģistrs tiktu veidots katrā institūcijā, kurā tiek veiktas lobēšanas aktivitātes, vai arī kā vienots reģistrs, tam noteikti jābūt publiski pieejamam, tajā ietvertu informāciju publicējot internetā.

Lai veicinātu interešu pārstāvju vēlmi reģistrēties minētajā brīvprātīgajā reģistrā, ir iespējams tiem piešķirt dažādas priekšrocības. Piemēram, reģistrētie interešu pārstāvji:

1) saņemtu informāciju par izstrādātajiem tiesību aktu un attīstības plānošanas dokumentu projektiem kādā konkrētā jomā;

- 2) tiktu aicināti uz darba grupām, kurās tiek izstrādāti tiesību aktu un attīstības plānošanas dokumentu projekti;
- 3) tiktu iekļauti konsultatīvajās padomēs;
- 4) tiktu nodrošināti ar pastāvīgo apmeklētāju caurlaidi iekļūšanai Ministru kabineta un Saeimas ēkās.

Likumā būtu jāregulē vairāki pamatjautājumi.

1. Jānosaka konkrēts termins, ar kuru apzīmēt legālo lobēšanu. Šis termins joprojām varētu būt "lobēšana", bet, ņemot vērā sabiedrības negatīvo attieksmi pret vārdu "lobētājs" un "lobēšana", iespējams, ka, līdzīgi kā tas ir darīts Eiropas Komisijā, šo terminu var aizstāt ar citu, piemēram, "interesu pārstāvība" un "interesu pārstāvji". Taču jāizvairās no paralēlas terminu "lobēšana" un "interesu pārstāvība" lietošanas, ir skaidri jānosaka, ar kuru no šiem terminiem tiks apzīmēta persona, kura nodarbojas ar lobēšanas aktivitātēm, no otra termina jāatsakās.

2. Jādefinē, kas ir lobēšana un lobētāji, likumā nosakot, ka lobēšana ir apzināta komunikācija ar publiskās varas subjektiem (valsts un pašvaldību institūcijām), lai ietekmētu lēmumu pieņemšanas procesu noteiktu privātpersonu interešu īstenošanai.

3. Jānorāda izņēmumi, kādos gadījumos saskarsme ar publiskās varas subjektu nav uzskatāma par lobēšanu, tas ir:

3.1. sūdzību sniegšana, kā arī personas darbība administratīvajā procesā, kriminālprocesā vai civilprocesā;

3.2. priekšlikumu publiska izteikšana piketos un gājienos;

3.3. piedāvājumu iesniegšana publiskā iepirkuma ietvaros, citu veidu atklātajos konkursos, kā arī informācijas sniegšana, izpildot noslēgtās līgumsaistības;

3.4. informācijas sniegšana par kāda produkta vai pakalpojuma izmantošanu, lai saņemtu licenci, atļauju, sertifikātu vai cita veida autorizāciju.

4. Jānodala trīs lobētāju grupas:

4.1. konsultants vai profesionāls lobētājs – jebkura privātpersona, kas par atlīdzību veic lobēšanu citas personas interesēs. Tās ir personas, kas klientu labā sazinās ar publiskās varas subjektu. Tie var būt konsultanti komunikāciju jautājumos, sabiedrisko attiecību komersanti, juristi, inženieri, grāmatveži vai citi profesionāli padomdevēji, kas nodrošina lobētāja pakalpojumus. Ņemot vērā to, ka par šādu pakalpojumu sniegšanu lobētājam pienāktos legāla samaksa, ir iespējams no tās iekasēt nodokļus, kas būtu ieguvums valsts budžetam;

4.2. komersanta lobētājs – jebkura privāto tiesību juridiskā persona, kas savas organizācijas vai nozares interesēs lobē valsts un pašvaldību institūcijās. Juridiskās personas uzdevumā lobēšanu veic fiziskās personas, kuras strādā komercsabiedrībā vai kā individuālie komersanti paši savās interesēs. Visbiežāk tie ir komercsabiedrības darbinieki, kuru darba pienākumos ietilpst komunikācija ar publiskās varas pārstāvjiem;

4.3. biedrības, nodibinājuma vai arodbiedrības lobētājs – juridiska persona – biedrība, nodibinājums, profesionālā organizācija vai cita nevalstiskā organizācija (to apvienība), kas savas organizācijas vai nozares interesēs lobē valsts vai pašvaldību institūcijās. Attiecīgās juridiskās personas uzdevumā lobēšanu veic tās darbinieki vai brīvprātīgie, kurus nodarboties ar lobēšanu organizācijas biedru, pārstāvētās jomas vai sabiedriskā labuma interesēs pilnvarojusi šī juridiskā persona.

5. Jānosaka to personu loks, ar kurām komunikācija tiek uzskatīta par lobēšanu.

Komunikācija lobēšanas nolūkā norit ar valsts amatpersonām, kas:

- a) izstrādā vai piedalās normatīvo aktu vai attīstības plānošanas dokumentu projektu izstrādē;
- b) sniedz atzinumus par normatīvo aktu vai politikas plānošanas dokumentu projektiem;
- c) piedalās iepirkumu komisijās;
- d) pieņem administratīvus lēmumus;
- e) valsts vai pašvaldības vārdā slēdz līgumus.

6. Jāizstrādā regulējums, paredzot, ka institūcijas uzskaita un reģistrē informāciju par lobēšanas gadījumiem un lobētājiem (norādot privātpersonas vārdu un uzvārdu vai nosaukumu un dokumenta nosaukumu, par kuru sniegti priekšlikumi), kas mutiski vai rakstiski snieguši iestādei vai amatpersonai priekšlikumus par normatīvo aktu un attīstības plānošanas dokumentu projektiem. Atkarībā no iestādē reģistrēto lobēšanas aktivitāšu daudzuma institūcija var izveidot sarakstu, kurā hronoloģiskā secībā uzskaita informāciju par lobētājiem un lobēšanas aktivitātēm, vai arī izveido lobētāju reģistru, kurā reģistrē pastāvīgos lobētājus, kas regulāri sniedz priekšlikumus par institūcijas kompetencē esošajiem dokumentiem, vai arī izmanto gan vienu, gan otru informācijas uzskaitīšanas veidu. Ir jāparedz, ka šie dati ir uzskatāmi par vispārpieejamu informāciju, un institūcija var to publiskot savā mājaslapā internetā.

Sociālekonomiskā ietekme

Lobēšanas pamatprincipu definēšana likumā to nošķirtu no neatļautiem valsts amatpersonas ietekmēšanas veidiem un radītu skaidrāku priekšstatu iedzīvotājiem par savām tiesībām lēmumu pieņemšanas procesā, kā arī stiprinātu iedzīvotāju uzticēšanos publiskās varas subjektiem. Arī valsts amatpersonas tiktu informētas par to, kāda komunikācija ir uzskatāma par lobēšanu un kas ir pieļaujams saskarsmē ar lobētājiem.

Nevienai valsts pārvaldes iestādei netiktu noteiktas papildu uzraudzības funkcijas, netiktu veidots lobētāju reģistrs, attiecīgi nebūtu nekādas ietekmes uz valsts budžetu.

2.tabula

Nr. p.k.	Priekšrocības	Trūkumi
1.	Likumā tiku definēts, kas ir lobēšana un lobētāji	Informācija par lobētāju aktivitātēm būtu pieejama tikai decentralizēti katrā institūcijā atsevišķi, sarežģījot informācijas pārskatāmību
2.	Lobēšanas pamatprincipu definēšana likumā to nošķirtu no neatļautiem valsts amatpersonas ietekmēšanas veidiem	Nav paredzēts likumā noteikto prasību ievērošanas uzraudzības mehānisms, nosakot sankcijas un institūciju, kas piemērotu atbildību par konstatētajiem pārkāpumiem
3.	Tiktu pozitīvi mainīta sabiedrības attieksme un sapratne par legālo lobēšanu	
4.	Lobēšanas likuma pieņemšana būtu pirmais solis ceļā uz pilnīgu lobēšanas aktivitāšu atklātumu, nākamais solis – lobētāju un (vai) lobēšanas aktivitāšu reģistra izveidošana	
5.	Risinājuma īstenošanai nav nepieciešami papildu finanšu līdzekļi no valsts budžeta	
6.	Tiktu nodrošināta informācijas pieejamība par lobētājiem katrā institūcijā	

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija ir paudusi viedokli, ka tā atbalsta problēmas risinājuma 2.variantu.

2.3. Normatīvo aktu izstrādes un lēmumu pieņemšanas sēžu protokolu publiskās pieejamības nodrošināšana (3.variants)

Ņemot vērā Saeimas Juridiskā biroja vadītāja G.Kusiņa izteikto viedokli biroja rīkotajā sanāsmē par iespējamiem risinājumiem lobēšanas normatīvā regulējuma pilnveidošanai, tiek piedāvāts risinājuma 3.variants. Tā ietvaros paredzēts ieviest pasākumus, kas nodrošinātu publisko pieejamību ziņām par privātpersonu līdzdalību lēmumu pieņemšanā, izstrādājot normatīvos aktus. Šie pasākumi galvenokārt vērsti divos virzienos: pirmkārt, nodrošināt sēžu protokolos precīzu informāciju par visām personām, kas tajās ir piedalījušās, identificējot vārdu, uzvārdu un pārstāvēto organizāciju, otrkārt, nodrošināt audioierakstus visās likumprojektu izstrādes un lēmumu pieņemšanas sēdēs.

Lai šo variantu īstenotu, ir jāveic šādas darbības:

1. Sākotnēji jānosaka, ka Ministru kabinetā un Saeimā visas sēdes, kurās tiek lemts par normatīvo aktu projektiem, tiek protokolētas arī audioierakstā.

Jau šobrīd tas daļēji tiek pildīts. Saeimas sēdes, Ministru kabineta sēdes, daļa Saeimas komisijas sēžu, daļa darba grupu un normatīvo aktu saskaņošanas sanāksmju tiek ierakstītas audioformātā.

Nepieciešams noteikt, ka visas sēdes, kurās tiek lemts par kādu tiesību akta projektu, tiktu ierakstītas audioformātā un saglabātas arhīvā.

Nākamais solis būtu arī citu iestāžu, Valsts sekretāru sanāksmju, darba grupu un saskaņošanas sanāksmju, kā arī citu sēžu, kurās tiek pieņemti nozīmīgi lēmumi, protokolēšana audioformātā un audioierakstu arhivēšana.

2. Visās 1.punktā minētajās sēdēs jānosaka obligāta dalībnieku reģistrēšana, norādot dalībnieku vārdu, uzvārdu un personu (juridisku vai fizisku), kura tiek pārstāvēta.

3. Lobētājiem (interesu pārstāvjiem) jāuzliek par pienākumu, paužot viedokli Saeimas sēdēs, Ministru kabineta sēdēs, Valsts sekretāru sanāksmēs, darba grupu sēdēs, saskaņošanas sanāksmēs, konferencēs un citos pasākumos, kuros tiek strādāts ar normatīvo aktu projektiem, pirms viedokļa paušanas identificēt sevi, paziņojot vārdu, uzvārdu un personu (juridisku vai fizisku), kuru tā pārstāv.

4. Nepieciešams noteikt, ka audioieraksti, kuros savu viedokli ir pauduši interešu pārstāvji, kā arī konkrēto sēžu dalībnieku saraksti ir publiski pieejami. Ir vairāki veidi, kā iespējams nodrošināt šo publisko pieejamību. Vienkāršākais būtu pēc personas pieprasījuma tai izsniegt nepieciešamo audioierakstu un sarakstu. Ja institūcijai ir tādas tehniskās iespējas, vēlams būtu šos ierakstus digitālā formātā ievietot attiecīgās institūcijas mājaslapā internetā vai arī visas valsts vienotajā arhīvā (šis jautājums ir konceptuāli lemjams arī atkarībā no ekonomiskās situācijas valstī).

5. Nepieciešams izstrādāt sistēmu un kārtību, kādā nošķirami ieraksti, kuri klasificējami kā valsts noslēpums, kā informācija iestādes iekšējai lietošanai vai kā aizsargājami saskaņā ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu.

Sociālekonomiskā ietekme

Nevienai valsts pārvaldes iestādei netiks paplašinātas to funkcijas. Sanāksmju nodrošināšana ar audioierakstiem neprasa lielus papildizdevumus, jo lielākajai daļai valsts pārvaldes institūciju audioieraksti jau ir pieejami un tiek veikti.

Sabiedrībai pakāpeniski tiktu veidota pozitīva attieksme pret lobētājiem (interesu pārstāvjiem), kā arī sabiedrība, ja nepieciešams, būtu nodrošināta ar pilnīgu informāciju par lobētājiem un lobēšanas aktivitātēm.

Nr. p.k.	Priekšrocības	Trūkumi
1.	Lobēšanas aktivitātes tiktu padarītas publiskas, neveidojot atsevišķu reģistru, neievietojot attiecīgo informāciju internetā, kā arī nepaplašinot iestāžu funkcijas	Netiktu ieviests centralizēts lobētāju reģistrs un netiktu pilnībā atrisinātas lobēšanas un lobētāju tiesiskās reglamentācijas nepilnības
2.	Sabiedrībai tiktu veidota izpratne par atšķirību starp legālo lobēšanu un nelegālo tirgošanos ar ietekmi	Netiktu nodrošināta atklātība par visām lobēšanas aktivitātēm, bet tikai par tām, kuras veiktas sēdēs. Netiktu publiskota informācija par lobēšanas aktivitātēm, kas veiktas ārpus šīm sēdēm, tajā skaitā rakstiskā formā
3.	Nebūtu vajadzīgi papildu finanšu līdzekļi lobētāju reģistra izveidošanai, kas nodrošinātu likuma uzraudzību un reģistra uzturēšanu	

3. Konceptijas ietekme uz valsts budžetu

Neviens no koncepcijas variantiem neprasa papildu finanšu līdzekļus un valsts budžetu neietekmē. Visi problēmas risinājuma varianti īstenojami valsts budžeta ietvaros.

4. Nepieciešamie tiesību aktu projekti

Īstenojot risinājuma 1.variantu, nav nepieciešams izstrādāt tiesību aktu projektus.

Īstenojot risinājuma 2.variantu, nepieciešams:

- 1) izstrādāt likumprojektu, kurā tiktu definēta lobēšana un noteikti pamatprincipi lobēšanas aktivitātēm saskaņā ar šo koncepciju;
- 2) papildināt noteikumu projekta "Grozījumi Ministru kabineta 2010.gada 18.maija noteikumos Nr.461 "Noteikumi par Profesiju klasifikatoru, profesijai atbilstošiem pamatuzdevumiem un kvalifikācijas pamatprasībām un Profesiju klasifikatora lietošanas un aktualizēšanas kārtību"" 1.pielikumu ar jaunu profesiju "lobētājs" vai "interesu pārstāvis".

Īstenojot risinājuma 3.variantu, nepieciešams:

1) izstrādāt likumprojektu "Grozījumi Saeimas kārtības rullī", paredzot, ka visās komisiju sēdēs jānodrošina audioieraksti, veidojot un saglabājot sēžu dalībnieku sarakstu;

2) izstrādāt noteikumu projektu "Grozījumi Ministru kabineta 2009.gada 7.aprīļa noteikumos Nr.300 "Ministru kabineta kārtības rullis"", paredzot sēžu audioprotokolēšanas pienākumu un kārtību;

3) izstrādāt likumprojektu "Grozījumi Informācijas atklātības likumā", paredzot normas, kuras noteiktu pienākumu publicēt sēžu audioierakstus, kā arī izņēmuma gadījumus, kad informācija nav publicējama, jo ir aizsargājama saskaņā ar risinājuma 3.varianta 5.punktu.

5. Konceptijas izpildes īstenošana

Īstenojot koncepcijas risinājuma 2.variantu, noteikt, ka paredzēto tiesību aktu projektu izstrādi nodrošinās Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.